

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

44. An reservatio casuum includat peccata præterita? Et quid, si censura super his imponatur? Pro quibus aliqua advertuntur contingentia in supra dictis casibus. Ex p. 8. tr. 7. & Misc. res. 70.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

causibus Bullae Cœnae incurrantur in casu, quo quis absoluitur à casu, de quo dubitat eum contineri in ipsa Bulla? Respondetur videri non incurrere, attento Decreto moderatorio posteriori eiusdem Clementis ad eundem effectum edito. Ita viri Docti à me consulti, & constat ex eo, quod casus reservatus in dubio non est reservatus, nisi iure positivo aliter statuatur in posteriori autem Decreto Clementis VIII. te lati super absolutionem reservatorum, nulla fit mentio de casibus Bullae Cœnae dubiis, sicuti fiebat in priori Decreto; quod proinde dicendum est mortuam fuisse etiam quoad praefatos casus dubios dictae Bullae. Ita ille, Et post illum notissime idem sentit Carolus de Baucio in Miscellaneis casuum conscientiae, tom. 2. opuscul. 2. quæst. 138. ubi docet, quod licet sit cautum in iure quod casus dubij in Bulla Cœnae Domini non possint absolvi, vt patet ex sacra Congregatione Episcoporum, & regulatum de mente Clementis VIII. quando reuocantur casus reservati ab ordinario loci Regularibus, & aliis privilegiatis; tamen idem Decretum de mandato eiusdem Clementis VIII. fuit moderatum, & declaratum, videlicet sub eiusdem prohibitione illos tantum comprehendi casus, qui in Bulla Cœnae Domini legi consueverunt continentur, &c. & non facit mentionem quando casus est dubius, sicut in primo Decreto clare prohibuit, vt casus dubij contenti in Bulla Cœnae non absoluantur: ergo moderatio primi Decreti fuit deducta res ad terminos iuris communis, quod ius secundum probabilem Doctorum sententiam, ac quod casus reservatus dubius, non censendus est reservatus; licet alij Doctores oppositum sentiant. Quod fuit moderatum primum Decretum quoad casus dubios in Cœna Domini ultra rationem: idem sentit ad modum R. Pater Vincentius Campanilis Societatis Iesu præditus bonitate, ac doctrina. Hæc Baucius loco citato.

RESOL. XLIV.

An reservatio casuum includat peccata præterita? Et quid si censura super his imponatur? Pro quibus aliqua advertuntur contingentia in supra dictis casibus? Ex part. 8. tract. 7. & Miscell. Ref. 70.

S. 1. R. Espondeo affirmatiuè; igitur dum Prælati casus aliquos reservat, censetur comprehendere non solum postea committendos, sed etiam antea commissos: vt notant Floronus de casibus reservatis, cap. 3. numer. 17. Naldus in summa verb. casus, num. 7. Bordonus resolut. 78. quæst. 24. Nisi tamen oppositum explicet, loquendo solum de peccatis postea committendis. Et nisi censuram imponat, & cum censura reservationem: quia censuram non nisi ad peccata committenda referre potest, & ita intelligitur etiam reservationem referre. Aut nisi demum qui ante promulgationem edicti confessus iam ritè & validè fuisse, ac per obligationem aut iusta de causa peccata illa prætermisisset, quia tunc liberè postè de iis confiteri & absolvi. Aut etiam nisi iam confessionem incepisset, quia tunc pariter liberè eam postè prosecui, & de omnibus simul peccatis absolvi. Ita aduertit Bordonus quæst. 25. & 26.

RESOL. XLV.

An reservatio casuum comprehendat peccata commissæ aut eius reservationem? Tom. I.

Et quid si cum reservatione casuum Superior imponat censuram, & cum censura reservationem? Et docetur, quod cessante causa legis, & causa finali cessat etiam lex, & hoc habet locum in legibus, & statutis. Et aduertitur, quod ignorantes reservationem adhuc illi subiiciuntur? Ex part. 10. tract. 15. & Misc. 5. Ref. 39.

S. 1. N. Egatiuè respondet Pasqualigus in 99. can. cen. 2. quæst. 166. num. 2. lex enim non plus extenditur, quam se extendat finis, & ratio ipsius ob quam proximè Legislator mouetur. Et proinde cessante ratione legis, & causa finali, cessat etiam lex, l. in omni ff. de adoptionib. & l. quod dicitur, ff. de pactis, & l. adigere, §. quamuis, ff. de iure patron. &c. Et si Christus, de iureiur. Quod habere locum etiam in legibus, & statutis, notant Petr. Anchar. consil. 48. n. 4. Dynus consil. 6. num. 2. vers. Præterea, Angel. consil. 86. Ludou. Rodolphin. lib. 2. Variar. quæst. 35. n. 10. Et ratio est: quia cum finis moueat Legislatorem ad condendam legem, intentio ipsius, vt pote directa ad finem, non plus se extendit ad illam materiam, in qua non reperitur finis: cum autem lex non obliget nisi secundum mensuram intentionis Legislatoris, non obligat circa eam materiam, in qua non reperitur finis. Cum ergo finis reservationis absolutionis non habeat locum in peccatis commissis ante reservationem, non obligabit quoad ipsa.

2. Rursus cum reservatio quoad dispositionem imiteatur legem; & lex de nouo aliquid disponens non trahatur ea præterita, sed solum ad futura, l. leges, C. de legib. & cap. Cognoscere, & cap. fin de consuet. sequitur quod ea, quæ habent causam de præterito, non debeant iudicari secundum legem nouam, sed solum secundum ius antiquum. Et proinde de Rota decis. 818. num. 2. p. 3. diuers. dixit Legem subsequentem non extendi ad præsentia, quæ sunt connexa cum præteritis: ergo nec etiam reservatio extenditur ad absolutionem de præsentibus quoad peccata de præterito, quæ commissa sunt ante reservationem.

3. Sed hæc opinio est contra praxim Confessoriorum, & contra communioem sententiam Doctorum; & ita præter Floronum, Vgolinum, Naldum, & Bordonum quos citauit in part. 8. tract. 7. resolut. 70. Tenet iterum hoc Bordonus in Miscell. decis. 492. quibus adde me citato Pellizzarium in Man. Regul. tom. 1. tract. 6. cap. 2. sect. 2. num. 126. nisi cum reservatione casuum Superior imponat censuram, & cum censura reservationem. Ad rationes verò Pasqualigi respondet Bordonus dicta decis. 492. dicit enim verum esse quod lex non plus se extendit, quam faciat finis, à quo Legislator mouetur ad legem condendam, consequenter, quando condit legem reservationis à prædicto fine obuiandi peccatis mouetur: quoniam autem obuiatio non specificatur ab hoc, vel illo peccato in specie, sed in genere non spectatis commissis vel committendis; idè sub eadem reservatione comprehendit vtrumque genus peccati; licet enim obuiatio habeat pro obiecto peccatum futurum, nihilominus extenditur etiam ad præteritum; in quantum penitens reddendo se difficilem & incommodum ad inueniendum Penitentiarium, vel Superiorem pro absolutione à reservatis, retrahitur à futuris culpis, consequenter peccatum iam commissum inuoluit motuum quod inducit Legislatorem ad reservationem. Deinde finis reservationis non tantum est obuiare peccatis futuris, sed etiam vt per eorum absolutionem faciendam tantum ab Episcopis, vel ab

Sup. hac doctrina in to. 6. tr. 1. Refol. 70. & in aliis multis eius annot.

*Que hic est Ref. antecedens. & in alio versibus primæ not. Super hanc censuram in Ref. annot. præterita ante medium.

